

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Кж1-250/22
18.05.2022. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија Радомана Спариха, председника већа, Зорице Ђурић и Ђорђа Ристића, чланова већа, са записничарем Весном Митревском, у кривичном поступку против окривљених АА и ББ, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву из члана 246. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о жалбама бранилаца окривљеног АА, адвоката Мирослава Бојића из Београда и Драгана Ранђеловића из Чачка и браниоца окривљеног ББ, адвоката Владимира Станојчића из Чачка, изјављеним против пресуде Вишег суда у Чачку, К.бр 27/21 од 10.02.2022. године, у седници већа одржаној у смислу члана 447. став 1. и 2. Законика о кривичном поступку, у присуству окривљеног АА и бранилаца окривљених, а у одсуству уредно обавештеног Апелационог јавног тужиоца у Крагујевцу, дана 18.05.2022. године, једногласно је донео

П Р Е С У Д У

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване, жалбе бранилаца окривљеног АА, адвоката Мирослава Бојића и Драгана Ранђеловића и браниоца окривљеног ББ, адвоката Владимира Станојчића, а пресуда Вишег суда у Чачку, К.бр 27/21 од 10.02.2022. године, ПОТВРЂУЈЕ.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Чачку, К.бр 27/21 од 10.02.2022. године, која је објављена 11.02.2022. године, окривљени АА и ББ оглашени су кривим због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву из члана 246. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика (КЗ) и окривљени АА осуђен на казну затвора у трајању 3 (три) године и 2 (два) месеца, у коју му је урачунато време проведено у притвору од 17.03.2021. године до 15.05.2021. године, а окривљени ББ на казну затвора у трајању од 3 (три) године и 6 (шест) месеци. Истом пресудом окривљенима је на основу члана 87. и члана 246. став 8. КЗ изречена мера безбедности одузимања предмета па им је одузета опојна дрога амфетамин, нето масе 35,8 грама. Окривљени су обавезани да плате суду на име паушала износе од по 10.000,00 динара, и остале трошкове кривичног поступка, и то окривљени АА, Вишем јавном тужилштву

у Чачку износ од 55.739,46 динара, а окривљени ББ, износ од 4.182,00 динара, на рачун буџета Републике Србије, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Против првостепене пресуде жалбе су изјавили:

- бранилац окривљеног АА, адвокат Мирослав Бојић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни, са предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу укине пресуду Вишег суда у Чачку, К.бр 27/21 од 10.02.2022. године и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да исту преиначи и окривљеног АА ослободи од оптужбе или га осуди за кривично дело из члана 246а став 1. КЗ, казном предвиђено за то дело, уз захтев да окривљени и бранилац буду обавештени о седници већа другостепеног суда,

- бранилац окривљеног АА, адвокат Драган Ранђеловић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу укине пресуду Вишег суда у Чачку, К.бр 27/21 од 10.02.2022. године и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, уз захтев да окривљени и бранилац буду обавештени о седници већа другостепеног суда, и

- бранилац окривљеног ББ, адвокат Владимир Станојчић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, са предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу преиначи пресуду Вишег суда у Чачку, К.бр 27/21 од 10.02.2022. године и окривљеног ББ ослободи од оптужбе или исту укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, уз захтев да бранилац окривљеног буде обавештен о седници већа другостепеног суда.

Апелациони јавни тужилац у Крагујевцу је у поднеску Ктж-256/22 од 18.04.2022. године, предложио да Апелациони суд у Крагујевцу, као другостепени, одбије као неосноване жалбе бранилаца окривљеног АА, адвоката Мирослава Бојића и Драгана Ранђеловића и браниоца окривљеног ББ, адвоката Владимира Станојчића, а пресуду Вишег суда у Чачку, К.бр 27/21 од 10.02.2022. године, потврди.

Апелациони суд је одржао седницу већа, у смислу члана 447. став 1. и 2. Законика о кривичном поступку (ЗКП), у присуству окривљеног АА и бранилаца окривљених, а у одсуству уредно обавештеног Апелационог јавног тужиоца у Крагујевцу, на којој је размотрио целокупне списе предмета, заједно са побијаном пресудом, коју је сходно одредби члану 451. став 1. ЗКП, испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалбама, па је по оцени навода и предлога у изјављеним жалбама и писаном предлогу Апелационог јавног тужиоца, као и објашњења изнетих на седници већа, нашао:

Жалбе су неосноване.

У жалбама бранилаца окривљених АА и ББ се наводе као основ побијања битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11. и став 2. тачка 2. и 3. ЗКП и истиче да је изрека пресуде неразумљива, да су разлози пресуде противречни изреци, док су дати разлози пресуде нејасни и противречни међусобно и изведеним доказима.

Међутим, Апелациони суд, супротно наводима жалби налази да је изрека првостепене пресуде јасна, разумљива и да садржи јасан и потпун опис радње извршења из којег произилазе сва законска обележја кривичног дела за које су окривљени оглашени кривим и није противречна разлозима пресуде. Такође, пресуда

садржи довољне, јасне и правилне разлоге о свим чињеницама које су предмет доказивања, а из наведених разлога се види који докази потврђују чињенице о извршењу кривичног дела окривљених АА и ББ и како је првостепени суд ценио изведене доказе, а што је све у складу са садржином доказа на којима се заснивају утврђења првостепеног суда.

У жалби браниоца окривљеног АА, адвоката Драгана Ранђеловића се указује да је првостепени суд учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, јер је пресуду засновао на доказима, на којима се према одредбама ЗКП пресуда не може заснивати, при чему се побија правилност и законитост издвајања спорне материје која је одбачена из возила приликом форензичког прегледа лица места и њеног фотографисања.

Изнете наводе жалбе браниоца окривљеног АА Апелациони суд оцењује неоснованим из следећих разлога:

Одредбом члана 286. став 1. ЗКП прописано је: „ако постоје основи сумње да је извршено кривично дело за које се гони по службеној дужности, полиција је дужна да предузме потребне мере да се пронађе учинилац кривичног дела, да се учинилац или саучесник не сакрије или не побегне, да се открију и обезбеде трагови кривичног дела и предмети који могу послужити као доказ, као и да прикупи сва обавештења која би могла бити од користи за успешно вођење кривичног поступка“, док је ставом 2. прописано које радње полиција може предузети у циљу испуњења дужности из става 1. овог члана. Имајући у виду напред наведено, то по налажењу Апелационог суда, начин изузимања пронађене материје са возила и коловоза, за коју је утврђено да представља опону дрогу амфетамин, приликом форензичког прегледа лица места и фотографисања истог представља резултат законито спроведених радњи од стране овлашћених службених лица полиције у смислу одредби члана 286. став 1. и 2. ЗКП, због чега се као неосновани оцењују наводи браниоца окривљеног којима се указује да је заснивањем побијане пресуде на наведеном доказу учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП.

Апелациони суд исто тако оцењује као неоснован жалбени навод браниоца окривљеног АА, адвоката Мирослава Бојића, да је првостепени суд погрешним навођењем на записнику о главном претресу одржаном 10.02.2022. године, имена присутног адвоката, јер је уписао име Николе Бојића, уместо присутног Мирослава Бојића, учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП, у виду очигледне противречности између онога што се наводи у разлозима пресуде о садржини записника и самих записника о одржаном главном претресу. Наиме, по оцени овог суда ради се о очигледној грешци приликом писања имена адвоката, јер је неспорно да је на наведеном претресу био присутан адвокат Мирослав Бојић, који је дао завршну реч, па наведена грешка нема значај битне повреде одредаба кривичног поступка која се наводи у жалби браниоца.

Исто тако, по налажењу Апелационог суда неосновани су наводи у жалби браниоца окривљеног АА да је првостепени суд учинио битну повреду одредаба кривичног поступка и повредио право окривљеног на одбрану јер је одбио доказне предлоге одбране. Наиме, по налажењу овог суда, првостепени суд није био дужан да изведе доказе које предлажу странке у поступку већ само оне за које оцени да су од значаја за потпуно и правилно утврђење одлучних чињеница. У конкретном случају првостепени суд је одбио доказне предлоге одбране да се испитају сведоци ВВ и ГГ, на исте околности на које су испитани сведоци ДД и ЋЋ, а у вези са одбијањем овог и других доказних предлога првостепени суд је дао јасне и за овај суд прихватљиве разлоге. Наиме, и по оцени овог суда чињенично стање у погледу кретања возила у

коме су се налазили окривљени, покушаја заустављања истог од стране полицијских службеника, бежања окривљених и том приликом просипања опојне дроге кроз отворен прозор на сувозачким вратима од стране окривљеног АА, те проналаска просуте опојне дроге амфетамин, је на несумњив начин утврђено из исказа сведока ДД и ЂЂ, па би се извођењем других предложених доказа непотребно одуговлачио кривични поступак. При свему овоме значајно је рећи да одлука суда о одбијању предлога за извођење неког доказа, представља основ за жалбу због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, а не због битних повреда одредаба кривичног поступка или повреде права окривљеног на одбрану.

Осим тога, иако се наведене битне повреде одредаба кривичног поступка у жалбама бранилаца окривљених наводе као основ побијања, првостепена пресуда се суштински побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и с тим у вези због погрешне примене кривичног закона. Наиме, побијајући пресуду по том основу у наведеним жалбама, се истиче да окривљени нису извршили кривично дело за које се оптужују и наводи да се првостепена пресуда заснива на претпоставкама и произвољним закључцима, а да не постоји ни један сигуран и недвосмислен доказ да су окривљени извршили кривично дело за које су оглашени кривим и осуђени. При томе браниоци окривљених у жалбама, полемички са оценом изведених доказа као и чињеничним утврђењима првостепеног суда, односно износе своју верзију догађаја и на својим чињеничним закључцима који су другачији од оних утврђених у првостепеној пресуди дају своју анализу поступања окривљених, критичном приликом.

Апелациони суд међутим налази да је првостепени суд чињенично стање правилно и потпуно утврдио правилном оценом одбране окривљеног АА и других изведених доказа, у погледу свих битних чињеница, како оних које чине објективна обележја кривичног дела за које су оглашени кривим, тако и у погледу чињеница и околности које се тичу субјективног односа окривљених према учињеном делу, о чему су у образложењу побијане пресуде изнети одговарајући и правилни разлози које у свему усваја и овај суд и стога налази да се неосновано у жалбама бранилаца окривљених, побијајући пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, тврди супротно.

Наиме, побијајући првостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у жалби браниоца окривљеног ББ се истиче да је окривљени бежао од полиције јер није имао возачку дозволу, да није знао да се у возилу којим је управљао налази опојна дрога амфетамин, нити је то у својој одбрани потврдио окривљени АА, те да оперативна сазнања полиције и прикупљених 35,8 грама амфетамина нису довољни докази да се окривљени ББ осуди за кривично дело за које је оптужен. Даље се у жалбама бранилаца окривљених наводи да у околностима које су постојале на лицу места, јер је падала киша и текао саобраћај, није било могуће изузети и сакупити материју за коју се тврди да је амфетамин, за коју је сведок ДД полицијски службеник изјавио да је била у течном стању, због чега по ставу жалбе није могла да оставља прашкаст траг. У жалби браниоца окривљеног АА, адвоката Мирослава Бојића се истиче да није утврђено да окривљени АА има везе са опојном дрогом, да је избацивање опојне дроге кроз сувозачев прозор могао чинити и окривљени ББ који је управљао возилом или да је то радио АА јер му је то рекао ББ, те да није доказан његов умишљај у односу на предметно кривично дело.

Изнете жалбене наводе бранилаца окривљених овај суд оцењује као неосноване, јер је првостепени суд на основу изведених и правилно оцењених доказа, које је ценио појединачно и у међусобној повезаности, а у склопу изнете одбране окривљеног АА правилно и у потпуности утврдио чињенично стање, јасно

означавајући које чињенице је из којих од доказа утврдио и због чега је исте ценио као веродостојним, са посебном оценом одбране окривљеног АА, као неприхватљиве, у делу да није заједно са окривљеним ББ неовлашћено преносио ради продаје опојну дрогу амфетамин.

Наиме, по налажењу Апелационог суда, првостепени суд је правилном оценом одбране окривљеног АА, исказа испитаних сведока, а пре свега сведока ДД и ЂЂ, извештаја о форензичком прегледу лица места и криминалистичко техничке документације ПУ Чачак Кт 810-271/2001 од 17.03.2021. године, потврде о привремено одузетим предметима ПУ Чачак од 17.3.2021. године, записника о вештачењу НЦКФ Одсек Ужице бр. 234-4-278/21 од 17.3.2021. године, психијатријско-психолошког вештачења окривљеног АА и других писаних доказа изведених на главном претресу пред првостепеним судом несумњиво утврдио да су окривљени АА и ББ, дана 17.03.2021. године, око 00,35 часова у Прељини, Град Чачка, способни да схвате значај свог дела и да управљају својим поступцима, с тим што је урачунљивост окривљеног АА била смањена, али не у битном степену, заједнички и неовлашћено ради продаје преносили супстанце које су проглашене за опојну дрогу („Службени гласник РС“ број 38/19 од 31.05.2019. године), тако што су се кретали возилом марке „Шкода Фабиа“ рег. броја ЏА, којим је управљао окривљени ББ, а на месту сувозача седео окривљени АА, из правца искључења са аутопута „Милош Велики“ ка Чачку, након чега је покушано заустављање наведеног возила од стране полицијских службеника ПУ Чачак али су окривљени почели да беже, крећући се Булеваром ослобођења ка Овчар Бањи, при чему је окривљени АА у кретању возила, кроз отворен прозор на сувозачким вратима просипао опојну дрогу „Амфетамин“ која се због влажности лепила на спољашњу страну возила и коловоз, а доласком у место Парменац, окривљени ББ је зауставио возило, а окривљени АА изашао из истог, прешао преко банке, скочио у реку и почео да бежи пливајући ка брани, али су га полицијски службеници извукли из воде, након чега је криминалистичко – техничким прегледом возила и дела коловоза на траси кретања изузета опојна дрога „Амфетамин“ у нето маси од 35,8 грам, иако су били свесни да неовлашћено, ради продаје преносе супстанце које су проглашене за опојну дрогу, што су и хтели, те да је њихово дело забрањено.

Чињеницу да се ради о опојној дроги амфетамин првостепени суд је несумњиво утврдио из записника о вештачењу НЦКФ Одсек Ужице према коме достављени узорци су влажне прашкасте материје бело-сиве боје у груменима у којима је детектовано присуство психоактивне супстанце амфетамин и разблаживача кофеина. Првостепени суд такође правилно закључује да је предметна опојна дрога, која је просипана кроз прозор возила и по коловозу била влажна услед кише која је том приликом падала, због чега се један део дроге „залепио“ по бочној страни возила, што је јасно видљиво и на приложеној фотодокументацији, па се неосновано у жалбама бранилаца истиче да је опојна дрога амфетамин била у течном стању.

Апелациони суд је оценио као неосноване наводе из жалби бранилаца окривљених да се опојну дрогу амфетамин изузету приликом криминалистичко-техничког прегледа возила и дела коловоза на траси кретања возила треба третирати као мању количину намењену за сопствену употребу окривљених који су зависници од употребе наркотика. Наиме, првостепени суд је у разлозима пресуде правилно и свестрано ценио одбрану окривљеног Радојевића и изведене доказе, појединачно и у међусобној вези, као и у склопу конкретних околности у којима су окривљени откривени од стране припадника полиције у неовлашћеном преношењу ради продаје супстанци које су проглашене за опојне дроге и на основу којих је правилно закључио да су окривљени извршиоци инкриминисаних радњи, односно да је предметна опојна дрога намењена продаји.

Ово из разлога што окривљени АА у изнетој одбрани не тврди да је опојна дрога била намењена за сопствену употребу или употребу окривљеног ББ, негирајући било какву везу са истом, односно да је просипао опојну дрогу кроз прозор возила. При томе првостепени суд правилно цени да су осим изузете количине опојне дроге, коју је окривљени АА просуо из возила, на сувозачком седишту на коме је окривљени АА седео и на јакни за коју је потврдио да је његова, јасно видљиви трагови беле прашкасте материје, па је ценећи ове чињенице као и све напред наведене објективне околности критичног догађаја правилно извео закључак о намери продаје пронађене опојне дроге од стране окривљених, односно да је неприхватљива одбрана окривљеног АА којом негира било какву везу са опојном дрогом амфетамин и преношење исте ради стављања у промет.

Апелациони суд налази да се неосновано у жалби браниоца окривљеног АА, адвоката Мирослава Бојића побија закључак првостепеног суда да су окривљени у извршењу кривичног дела учествовали као саизвршиоци са потпуном свешћу и вољом о заједничком деловању у извршењу кривичног дела. Наиме, и по оцени Апелационог суда, свеукупно поступање окривљених АА и ББ критичном приликом несумњиво указују да је код њих постојала свест о заједничкој сарадњи и да су окривљени хтели кривично дело као заједничко, па према томе и као своје, а исто тако радње окривљених понаособ чине природну и логичну целину и оне су тако тесно повезане да међусобно доприносе извршењу предметног кривичног дела, чиме су остварени субјективни и објективни услови потребни за постојање саизвршилаштва.

Апелациони суд је ценио и остале наводе из жалби бранилаца окривљених који се односе на битне повреде одредаба кривичног поступка и утврђено чињенично стање, па налази да су исти неосновани и без битног утицаја на другачији исход овог кривичног поступка. Наиме, првостепени суд је поред напред наведених доказа правилно ценио и друге доказе изведене током поступка, као и остале наводе одбране окривљеног АА.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно је првостепени суд применио кривични закон када је нашао да се у радњама окривљених АА и ББ стичу субјективна и објективна обележја кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву из члана 246. став 1. у вези члана 33. КЗ, услед чега овај суд налази да су неосновани жалбени наводи браниоца окривљеног којима се указује да је првостепени суд повредио кривични закон, јер се према наводима жалбе у конкретном случају ради о кривичном делу из члана 246а став 1. КЗ.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о казни, а поводом жалби бранилаца окривљених, Апелациони суд налази да су жалбе неосноване.

Приликом одмеравања казне првостепени суд је имао у виду све у овом погледу релевантне чињенице и околности, при чему је окривљеном АА као олакшавајуће околности ценио коректно држање и понашање пред судом, да се у међувремену запослио, док му је као отежавајућу околност ценио да је раније осуђиван за истоврсно кривично дело, док је окривљеном ББ као отежавајућу околност ценио ранију вишеструку осуђиваност, од чега два пута за истоврсно кривично дело, па је окривљеног АА осудио на казну затвора у трајању од 3 (три) године и 2 (два) месеца, уз урачунавање временаведеног у притвору, као што је то наведено у изреци првостепене пресуде, а окривљеног ББ на казну затвора у трајању од 3 (три) године и 6 (шест) месеци.

По оцени Апелационог суда, казне затвора изречене окривљенима од стране првостепеног суда су сразмерне тежини учињеног кривичног дела и утврђеном степену кривице окривљених и као такве нужне и довољне да у потпуности остваре сврху кажњавања из члана 42. КЗ, у оквиру опште сврхе кривичних санкција, прописаних чланом 4. став 2. КЗ.

Сходно изнетом, неосновано се жалбама бранилаца окривљених побија првостепена пресуда због одлуке о казни јер у жалбама нису наведене околности које би оправдале изрицање блажих казни окривљеним.

Са изнетих разлога, Апелациони суд је на основу члана 457. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар,
Весна Митревска,с.р.**

**За тачност отправака
Управитељ писарнице
Весна Алексић**

**Преседник већа – судија,
Радоман Спарић,с.р.**